

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 71 0 P 287630 21 Rev
Banjaluka, 12.10.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo, kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Uprave Bosne i Hercegovine, koju zastupa Pravobranilaštvo Bosne i Hercegovine, S., protiv tuženog C.Z. iz B., zaposlenog u Upravi, kojeg zastupa punomoćnik P.M., advokat iz B. , radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 287630 20 Gž od 10.05.2021. godine, na sjednici održanoj dana 12.10.2022. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 287630 18 P od 18.05.2020. godine, obavezan je tuženi da tužiocu isplati iznos od 33.628,60 KM na ime regresnog duga sa zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe pa do isplate, a u roku od 30 dana od dana prijema presude pa do isplate, a sve pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obavezan je tuženi da tužiocu na ime troškova postupka isplati iznos od 1.200,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 287630 20 Gž od 10.05.2021. godine, žalba tuženog je odbijena i presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 287630 18 P od 18.05.2020. godine, potvrđena.

Odbijen je zahtjev tuženog kojim traži da se tužilac obaveže da mu nadoknadi troškove sastava žalbe u iznosu od 1.316,25 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tuženi iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da se tuženi obaveže na plaćanje novčanog iznosa od 33.628,60 KM, koji je tužilac platio prema presudi Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 112089 16 Pž od 23.03.2017. godine, sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe do isplate.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je tužilac bio u ugovornom odnosu sa BH T. po ugovoru o korištenju usluga preko broja mobilnog telefona ...; da je SIM kartica za pomenuti broj telefona stavljena tuženom na raspolaganje u skladu sa Odlukom o korištenju mobilnih telefona Uprave BiH od 12.10.2011. godine (kojom odlukom je određeno da svi zaposleni imaju pravo na korištenje službenog telefona i kojom su određeni limiti potrošnje, tako da je za mjesto pomoćnik direktora, koju funkciju je obavljao tuženi, određeno da može koristiti telefon do visine od 250,00 KM mjesečno, a u slučaju prekoračenja navedenog iznosa, da će se naplata izvršiti od ličnog dohotka); da je za navedeni broj telefona BH T. tužiocu izdao račun za april 2012. godine na iznos od 17.690,85 KM, radi čega su BH T. i Uprava BiH vodili parnični postupak pred Okružnim privrednim sudom u Banjaluci, odnosno Višim privrednim sudom u Banjaluci u predmetu 57 0 Ps 112089 16 Pž, u kome je donesena presuda dana 23.03.2017. godine, kojom je obavezana Uprava BiH na plaćanje iznosa od 17.306,52 KM, sa zakonskom zateznom kamatom; da je tužilac postupajući po navedenoj odluci Višeg privrednog suda isplatio BH T. dana 13.09.2017. godine ukupan iznos od 33.628,60 KM.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, da je tuženi koristio predmetni broj telefona i da je u aprilu 2012. godine ostvareni trošak po računu za april 2012. godine iznosio 17.690,85 KM, a da je presudi Višeg privrednog suda u Banjaluci 57 0 Ps 112089 16 Pž od 23.03.2017. godine, tužilac obavezan na plaćanje iznosa od 17.306,52 KM sa zakonskim zateznim kamatom i da je postupajući po presudi tužilac dana 13.09.2017. godine izvršio uplatu iznosa od 33.628,60 KM, prvostepeni sud je zaključio da je obaveza tuženog da tužiocu nadoknadi iznos po računu za april 2012. godine (koji prelazi dopušteni iznos od 250,00 KM), umanjen za nesporno plaćeni iznos računa, u ukupnom iznosu od 33.628,60 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, pa je pozivom na odredbe člana 262. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj: 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 i („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04 – u daljem tekstu: ZOO), odlučio kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je prihvatio pravilnim činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda, nalazeći da su zasnovani na pravilnoj ocjeni izvedenih dokaza saglasno odredbama člana 8. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), te je temeljem odredbe člana 226. ZPP žalbu tuženog odbio i prvostepenu presudu potvrdio.

Pobijana odluka je pravilna i revizijom se ne dovodi u sumnju.

Nije sporno da su tužilac kao pretplatnik i BH T. kao pružalac usluga zaključili Ugovor o pružanju telekomunikacionih usluga, kojim se pretplatnik obavezao da će obaveze iz osnova korištenja ugovornih usluga na osnovu ispostavljenog mjesečnog računa plaćati u skladu sa

uslovima i cjenovnikom koji je javno objavljen na službenoj stranici BH T.. Aneksom ugovora od 16.02.2010. godine BH T. se obavezao da će omogućiti tužiocu nesmetano korištenje usluge interneta 9 GB po cijeni jednokratnog pristupa 8,55 KM i cijeni naknade mjesečno u iznosu od 60,00 KM. Takođe, nije sporno da je BH T. tužiocu ispostavio fakturu za april 2012. godine, koja se odnosi na izvršene usluge i glasi na iznos od 17.690,85 KM, od čega se na korištenje u inostranstvu u Nj. odnosi iznos od 14.755,90 KM, bez PDV, da je Uprava prema analitičkoj kartici platila nesporni dio računa u iznosu od 346,10 KM, a da je ostao dug u iznosu od 17.306,52 KM, u pogledu koga je BH T. vodio parnicu protiv Uprave, radi duga, u kojoj je donesena presuda Višeg privrednog suda u Banjaluci 57 0 Ps 112089 16 Pž od 23.03.2017. godine, kojom je obavezana Uprava B. da BH T. S. isplati iznos od 17.306,52 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 25.05.2012. godine do isplate.

Pravilan je zaključak nižestepeni sudova da su se Uprava i BH T. nalazili u ugovornom odnosu po osnovu zaključenog ugovora o korištenju mobilnog telefona i paketa usluga koji je uključivao korištenje i mobilnog interneta.

Tuženi je radnik tužioca na radnom mjestu pomoćnik direktora i za potrebe obavljanja radnih obaveza zadužio je Lap top i SIM karticu broj ..., te mu je tužilac tako omogućio da koristi internet.

Da bi radnik bio odgovoran za štetu poslodavcu, moraju biti ispunjeni uslovi: postojanje štete, uzročna veza između radnje i štete i krivica radnika (namjera i nepažnja). Radnik je odgovoran za štetu po odredbama člana 142. Zakona o radu ("Službeni glasnik RS" broj 1/16 i 66/18) samo ako je do štete došlo na radu ili u vezi sa radom. Za štetu koju je radnik prouzrokovao nezavisno od rada (koja nije ni prostorno ni funkcionalno povezana sa procesom rada kod poslodavca), radnik odgovara kao i svaki drugi građanin prema odredbama ZOO.

Tuženi je prije pokretanja parničnog postupka po tužbi BH T. protiv Uprave Bosne i Hercegovine tvrdio da nije prouzrokovao velike troškove navodeći da se radi o grešci, a u aktu Uprave broj ... od 24.04.2013. godine koji je priložen uz odgovor na tužbu u predmetu koji je vođen kod Okružnog privrednog suda u Banjaluci, se izjasnio da je internet korišten na uobičajen način kako po količini, tako i po sadržaju, da je pregledan sadržaj na Google pretraživaču bez ikakvih posebnih zahtjeva, pa proizlazi da potrošnja mobilnog interneta nije bila vezana za obavljanje radnih zadataka ili u vezi sa radom tuženog, posebno što tuženi u toku ovog postupka nije izvodio dokaze na okolnosti da je potrošnja mobilnog interneta bila vezana za obavljanje radnih zadataka ili u vezi sa radom, pa je pravilan zaključak drugostepenog suda da za predmetnu štetu koju je tuženi pričinio tužiocu kao svom poslodavcu, isti ne odgovara prema Zakona o radu, Zakonu o radu u institucijama Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“ broj 26/04, 7/05, 48/05 i 60/10) koji je bio na snazi u vrijeme štetnog događaja, niti po odredbama Zakona o upravi za indirektno oporezivanje („Službeni glasnik BiH“ broj 89/05), već po odredbama člana 154. stav 1. u vezi sa članom 158. i 155. ZOO.

Kako tuženi nije dokazao da su radnje kojima je načinjena šteta poslodavcu izvršio u toku izvršenja zadatka u okviru svojih ovlaštenja i u skladu sa zakonom, ne postoje uslovi za njegovo oslobođenje od odgovornosti u građanskom postupku zbog imuniteta saglasno odredbama člana 40. Zakona o upravi za indirektno oporezivanje.

U predmetnom slučaju pravni osnov tužbenog zahtjeva je naknada štete koju je tuženi počinio tužiocu kao njegov zaposleni, pa su tužilac i tuženi u materijalno-pravnom odnosu po tom osnovu, zbog čega nisu osnovani navodi tuženog da on nije pasivno legitimisan.

Tuženom je bilo poznato da se u vrijeme korištenja mobilnog interneta nalazio u romingu. Iz odluke BH T. kojom je odlučeno o prigovoru Uprave koji je izjavljen na račun iz aprila mjeseca 2012. godine, proizilazi da je korisnik dobio inicijalno upozorenje SMS da koristi paketski saobraćaj u romingu, a zatim i SMS upozorenje da je već potrošio 20,00 KM, koju činjenicu tuženi nije osporio, već je isticao da BH T. poslije toga nije preduzeo mjere da ga obavijesti o neuobičajeno visokoj potrošnji.

Kod činjenice da je bio upozoren SMS upozorenjem da koristi paketski saobraćaj u romingu i da je već potrošio 20,00 KM, te da je opšte poznata činjenica da je cijena mobilnog interneta kad se koristi u inostranstvu znatno skuplja, postupanje tuženog je bilo suprotno postupanju lica sa prosječnom pažnjom, pa je šteta koju je pričinio tužiocu smislu odredbi člana 158. ZOO počinjena krajnjom nepažnjom, za koju postoji odgovornost tuženog saglasno odredbama člana 154. stav 1. ZOO u vezi sa odredbama člana 158. ZOO i člana 155. istog zakona.

Nakon što je u sporu BH T. i Uprave donesena presuda kojom je obavezana Uprava da BH T. isplati novčani iznos od 17.306,52 KM sa zakonskom zateznom kamatom za korištenje telefonskog broja ..., kojim je bio zadužen C.Z. kao pomoćnik direktora u Upravi (tuženi iz ove parnice) i da je potrošnja u vezi sa korištenjem mobilnog interneta preko označenog telefonskog broja, i po ocjeni ovog suda tuženi je prouzrokovao štetu tužiocu koja se sastoji u umanjenju njegove imovine za vrijednost isplaćenog iznosa od 33.628,60 KM po pravosnažnoj presudi.

Zbog toga nisu osnovani prigovori koji se u reviziji navode, a koje je tuženi isticao i u žalbi: da je tuženi kao radnik tužioca na radnom mjestu pomoćnik direktora koristio internet komunikaciju za potrebe obavljanja radnih obaveza u okviru svojih ovlaštenja, da tuženi nema pasivnu legitimaciju jer je lice koje ima imunitet za radnje koje je izvršio u okviru svojih ovlaštenja, da se u predmetnom slučaju ne radi o tužbenom zahtjevu za naknadu štete, da se međusobni odnos stranaka treba riješiti primjenom odredbi Zakona o Upravi za indirektno oporezivanje i odredbi Pravilnika o disciplinskoj i materijalnoj odgovornosti zaposlenih u Upravi za indirektno oporezivanje („Službeni glasnik BiH“ broj 77/08 i 80/11), a ne primjenom odredbi ZOO.

Odredbom člana 376. stav 1. ZOO, propisano je da potraživanje naknade štete zastarjeva za tri godine od kad je oštećeni saznao za štetu i lice koje je štetu učinilo. Tužilac je u smislu odredbi člana 155. ZOO pretrpio štetu kad je izvršio isplatu dosuđenog iznosa BH T. po presudi Višeg privrednog suda u Banjaluci 13.09.2017. godine, kad je kao oštećeni saznao za štetu i lice koje je štetu učinilo, od kada teče rok zastarjelosti. S obzirom da je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 29.06.2018. godine, pravilno je bilo zaključiti da potraživanje tužioca nije zastarjelo, pa je pravilno odbijen prigovor zastarjelosti.

Zbog toga se neosnovano tuženi poziva na zastarjelost tvrdnjama da je tužilac račun zaprimio 14.05.2012. godine i taj dan je saznao za eventualnu štetu i počinioca, a da je tužba

podnesena poslije proteka roka od 6 mjeseci propisanog odredbama Zakona o upravi za indirektno oporezivanje i odredbama člana 95. Pravilnika.

Nasuprot navodima revizije tuženog, obrazloženje drugostepene presude zadovoljava princip iz odredbe člana 191. ZPP, jer sadrži ocjenu dokaza koji su od odlučnog značaja za presuđenje.

Prema navedenom, na osnovu odredbe člana 248. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić